

ОБ'ЄКТИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

Вінницька область

ПАСПОРТ

Найменування об'єкта	Домініканський монастир
Вид	пам'ятка архітектури і містобудування
Тип	споруда
Категорія пам'ятки	національного значення
Дата утворення об'єкта	XVII-XVIII ст.
Місцезнаходження об'єкта	Україна, Вінницька область, м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / Поліни Осипенко, 1

ПАСПОРТ
об'єкта культурної спадщини

Домініканський монастир
(найменування об'єкта)

вид	тип	категорія пам'ятки
архітектури	споруда	національного значення

1. Дата утворення об'єкта:

XVII-XVIII ст.

2. Місцезнаходження об'єкта:

Україна, м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / Поліни Осипенко, 1.
В системі WGS-84 – 49°13'57.98"Пн., довгота 28°28'31.80"Сх.

3. Охоронний № пам'ятки

55

4. Дати і № рішень, відповідно до яких об'єкт узятий на державний облік та визначено категорію пам'ятки:

Постанова Ради Міністрів УРСР від 24.08.1963 р. № 970

5. Наявність охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних напців, позначок:

На фасаді костелу охоронна дошка.

6. Власник:

Державна власність

7. Користувач:

Управління Вінницької Єпархії Української Православної Церкви
21036, м. Вінниця, вул. Першотравнева, 1162, тел. (0432) 35-25-26

8. Охоронний договір:

від 09.09.2011 р. № 4/11

9. Функціональне призначення:

сучасне	первісне	інші (протягом часу існування об'єкта)
Спасо-Преображенський кафедральний собор Вінницької єпархії Української православної церкви	Домініканський монастир	Лазарет, поліція, військові майстерні, крамниці, Вінницька обласна філармонія, зал органної музики, художні майстерні, підсобні приміщення Вінницького обласного краєзнавчого музею, гаражі.

10. Історичні дані про об'єкт:

Вінниця - історичне місто, що має давню історію. На території, що займає сучасна Вінниця, археологами знайдені знаряддя праці епохи неоліту, поховання бронзової епохи, поселення трипільської культури, поселення черняхівської культури. Пізніше тут проживали племена, що входили до складу Київської Русі, Галицько-волинського князівства.

В часи панування Орди (1240-1360 рр.) центром територіальної одиниці ординської держави був Брацлав.

Вінниця вперше згадується в Списку міст руських XIV ст., що зафіксував контури Русі XI-XIII ст. Назву місту дав порубіжний гідронім Веніча (або Веніца) стародавнього слов'янського походження.

Археологія Вінниці свідчить про велику поліцентричну структуру міста з середини-кінця XIII ст. Підцентри міста середини XIV ст. формувалися в природно укріплених місцях. Це гирло р. Віннички (давньої Веніци), Замкова гора (нині її залишки напроти Староміського мосту), - ці замчища знищено кар'єрами у XIX-XX ст., та гирло р. Вишеньки (давньої Вешні).

Засновником Вінниці традиційно вважають Федора Коріатовича, який в 1363 р., коли Литва опанувала Побужжя, витиснувши татар з правобережного лісостепу, заклав дерев'яну фортецю на високій кручі, нижче впадання в Південний Буг лівої його притоки - річки Віннички, неподалік від нинішньої кондитерської фабрики. Невеликий дерев'яний замок з 1400 по 1569 рік біля тридцяти разів піддавався масштабним напалам, горів і знову відбудовувався. Від нього не лишилося зараз навіть місця -- горб, де він стояв, у XIX ст. розрили для видобутку піску. Однак, залишилися залишки посаду, житла якого за археологічними даними датуються серединою XIII - початком XIV ст. Інші дослідники вважають, що тенденція стверджувати, що Вінниця та інші міста краю нібито вперше з'являються в літописі у зв'язку з будівництвом замків Коріатовичами, набула протягом XX ст. безпідставного стереотипу про заснування ними міст, в дусі дружби «братніх соціалістичних націй» Литви з Україною.

Другий замок приблизно за кілометр від першого буде в 1510 р. князь Сотреський. Зараз на місці цієї скелі -- на вул. Г. Успенського поблизу Старогородського мосту лишилась тільки виїмка гранітного кар'єру 1880-90-х років.

Наприкінці 1560-х років остаточно сформувалась та Вінниця, яку сьогодні називають Старим містом.

В 1550-1579 рр. (за іншими даними в 1596 р.) збудовано новий замок на більш неприступних земляних валах острова Кемпа -- теж дерев'яний, і в 1580 р. він був спалений татарами.

Перенесення центру поселення відбувається на межі XVI-XVII ст., особливо після 1598 р., коли Вінниця стає столицею Брацлавського воєводства, в часи інтенсивного напливу вихідців з Польщі. Новий, правобережний осередок Вінниці мав два, так би мовити, епіцентри -- ринкову площу (від нинішнього кінотеатру «Росія» до вул. Першотравневої) та перший вінницький монастир.

В 1610 р. староста Брацлавський Валентин Калиновський подарував єзуїтам кошти, два села та ділянку в Вінниці для будівництва монастиря. Умовою Калиновського було відкриття в Вінниці школи. Єзуїти в 1611-1619 рр. провадили у Вінниці лише місійну діяльність, найжджаючи сюди з Кам'янця-Подільського. В 1630-х роках вони спорудили кам'яний кляштор (католицький монастир), у 30-40-х роках (до 1645) -- костьол.

Пізніше у Вінниці з'явилися домініканці. Відповідно до візитації Вінницького домініканського кляштору 1823-1824 рр. рішення перевести домініканців до Вінниці (з Черленкова) ухвалено капітулою і затверджено луцьким єпископом 1624 р. Ченці збудували у Вінниці «поряд з мурами колегіуму єзуїтів із західного боку на купленій, а пізніше різними наданнями приватних осіб збільшеній ділянці маленький дерев'яний костьол із кляштором, коштом 4000 злотих, виділених при переміщенні Стефаном Черленковським, першим їхнім фундатором, і завдяки офірам добродійців». Шимон Скольський датує це будівництво 1630 роком. Деякі дослідники вважають, що муровані стіни зі стрільницями навколо домініканського кляштору зведено 1647 р., однак спорудження потужних стін навколо «маленького дерев'яного костьолика», який навіть не був парафіяльним, все-таки видається малоімовірним. Вірогідно, огорожа також була дерев'яною.

Цікаво прослідкувати творчий процес проектування «Мурів». Відомі проектні плани єзуїтського комплексу 1632 р., що знаходяться в фондах Національної бібліотеки Франції. Історія не залишила нам свідчень про їх авторів. Науковці припускають, що цієї роботи міг мати стосунок відомий майстер єзуїт Джакомо Бріано, котрий працював в Острозі з 1630 по 1632 рік. Втім, відомо достеменно, що з історією будівництва вінницького комплексу в 1631-1633 роках пов'язано ім'я єзуїта столяра Адама Росолковича (бл. 1605 -- 1648), котрий перед тим працював в Кам'янці-Подільському, а після -- в Острозі, Переяславі, Новгороді-Сіверському, де і загинув від козацької ненависті до латинських ченців. За комплексом закріпилася назва «Мури» («murus» -- стіна (лат.)).

З проекту 1632 року видно, що територіальні ареали єзуїтів та їх сусідів домініканців, що оселилися у Вінниці в 1624 році, розмежовувалися

вулицею, котра проходила безпосередньо вздовж західних стін костелу та колегіуму. Згодом Товариству Ісуса вдалося якимось чином зайняти для своїх потреб не лише цей вуличний простір, але й певну частину землі, що належала домініканцям. Таким чином виникла укріплена оборонними стінами планувальна схема близька до прямокутника, а отже цілком відмінна від проекту 1632 року. Відомі нам джерела не подають дати спорудження цих стін та башт. Однак є всі підстави вважати, що перед початком воєнних подій 1648 року в цілому вони вже існували. Пізніше до фортифікаційної системи єзуїтів долучилися захисні мури домініканського монастиря. Як наслідок у самому центрі міста утворився фактично двоєдиний оборонний комплекс сакрального призначення, що є досить незвичним і навіть унікальним явищем в історії монастирського будівництва на українських теренах. Монастирський ансамбль розмістився в нагірній частині правого берега річки, домінував над річкою і був видний здалеку.

Слід зауважити, що інформація про одночасність спорудження єзуїтських та домініканських "мурів" не відповідає дійсності, про що свідчить характер конструктивного поєднання наріжних башт єзуїтського комплексу зі стінами домініканського монастиря.

Домініканський осідок у Вінниці двічі був зруйнований: 1648 р. козаками і татарами та перед 1700 р. – татарами. Після першого руйнування його відбудував Стефан Черенковський, після другого – Михайло Кахетинський, однак на початку XVIII ст. костюл і кляштор було розібрано. Повернув домініканців до міста брацлавський земський суддя Міхал Грохольський, який разом із дружиною Анною з Радзівінських фундував їм муровані будівлі. Костюл і кляштор розмістилися трохи вище, ніж раніше, однак у межах давнього комплексу. Будівництво тривало в 1750-1758 рр. Ймовірно, саме тоді домініканський осідок було оточено муром на кшталт єзуїтського. Відтак зрозуміло, що мурований домініканський комплекс, збудований у 1750-х рр., не міг становити «єдину фортецю» з єзуїтським у другій половині XVII і першій половині XVIII ст.

У виданні 1930 р. «Архітектурна історія Вінниці» О. Бируля пише (дослівно приводиться нижче курсивом):

«Для нас Мури, безумовно, найстаровинніший пам'ятник історії міста на протязі 300 років, а тому заслуговують на всебічне вивчення, тільки увагу та заходи до їхньої охорони від поступового руйнування.»

Тепер будинки колишніх Мурів займають квартал між вул. Леніна, Шолом-Алейхома, Володарського, та Дем'яна Бідного, але ж ця частина єдине з'єднання до терену домініканського кляштору.

Звичайно, під час оборони від ворогів, обидва кляштори були єдиною фортецею, і згадану стіну збудовано, безумовно, у перші роки існування обох кляшторів, але ж стиль бапти значно відрізняється від стилю єзуїтського кляштора.

Стіни, що залишилися, підносяться тут великим муром на 4-6 мтр. над рівнем вулиці, мають близько 0,75 мтр. завгубишки, з стародавньої великої цегли, на кам'яних підмурках; вони вкриті шаром такої ж цегли, що лежить плоским боком на мурі, утворюючи похил на обидва боки. Не зважаючи на багато переробок, закладку колишніх стрільниць цеглою,

ремонтів, підправок цих стін, безумовно, вони мають вигляд, що мало відрізняється від їхнього первісного вигляду. Частина стін на вулиці Шолом-Алейхома вже не підноситься над рівнем двора; під напором землі вона очевидно поступово руйнувалася і тепер має сліди часткової перекладки зверху аж до низу із каміння. При цій стіні було прибудовано дві маленькі вежі з стрільницями, як зазначено на стародавніх планах. Від них тепер майже немає і сліду.

Ця наріжна вежа домініканського кляштору, що залишилася, являє цікавий зразок архітектури раннього бароко. Слід гадати, що її збудовано пізніше від головного корпусу Мурів, який оформлено в суворих, простих рисах ренесансу чи раннього бароко. Численні вузькі стрільниці, вежі та значне поширення всієї будівлі до землі утворюють враження ґрунтового укріплення. Скупе оздоблення цегляних стін складається лише з пілястр на кутках будинку. Ця кривина головних ліній вежі є характерна для переходу від ренесансу до бароко, який порушив суворість ліній попереднього архітектурного стилю.

Башти Мурів була її на розі вул. Володарського та Шолом Алейхома; її можна ще бачити у вигляді безформної руїни, що підтримує частину огорожі внутрішнього садку. Коло башти майже впритик умістився двоповерховий будинок другої половини ХІХ ст. Щодо стіни Мурів з вул. Леніна, то наріжна башта тепер зруйнувалася разом з частиною стін. З сусідньої вулиці, замість стін, збудовано на початку ХХ ст. крамничний будинок, що його стіни частково складені зі старого матеріалу. За рисунком художника Н. Орди з його альбому 70-х років башта була чотирикутна, двоповерхова під стиль теперішньої прибудови ліворуч головного корпусу. Безумовно, малюнок Орди має елементи стилізації і реставрації, а домініканський кляштор на ньому намальовано не подібно та не на місці. Але як треба відзначити, що обидві башти на малюнку складають їхнім стилем одне неперушене ціле з головним будинком.

Треба звернути увагу на невеличкі вежі з внутрішньої стіни Мурів, що розділяє терен єзуїтського та домініканського кляшторів. Одна дуже перероблена вежа помітна на розі будинку держдрукарні, на якій можна ледве розібрати риси її первісної архітектури. На вул. Володарського та Шолом Алейхома вежу можна бачити як прибудову до будинку Музею з боку стіни домініканського кляштору. Вежа добре заховала риси її архітектури з боку двору. Ще одну вежу можна пізнати в безформній прибудові до будинку Мурів з боку домініканського кляштору, там, де до цього будинку долучається внутрішня стіна терену Мурів. Зі всіх стародавніх будинків Мурів до цього часу стоять майже всі, крім зруйнованого південного крила.

У 1335 р. кляштор (домініканський) був закритий російським урядом, а в 1839 року тут влаштовано слов'янську церкву, переведену з стародавньої (збудована уніятами раніше 1790 р.) дерев'яної церкви Козьми та Дем'яна, що стояла недалеко (в 100 мтр.); на її місці тепер стоїть двоповерховий будинок у дворі магазинів на розі Леніна та Дем'яна Бедного. Велика будівля ксен : м; витримана в стилі пізнього бароко з двома великими баштами на чолі. Архітектура покалічена пізніше 3-ю дерев'яною баштою над серединою будинку, щоб позбавити будівлю первісного вигляду католицького костюлу.

Архітектура дерев'яної башти грубо та невдало підроблена під стиль первісних башт. Позаду та з боків костьола прибудовано двоповерховий кляштор для ченців, сумні з невеликими вікнами келії з суворими гладкими білими стінами та під позеленілою стародавньою дахів кою. Будинок кляштору ширше від костьола, так що з обох боків його можна бачити члн. оздоблені рисами раннього барокко, що трохи відрізняються від стиля чсла костьола...

...Стіни, що оточували кляштор, та наріжну вежу перероблено тепер на розі вул. Леніна та Дем'яна Бедного на ряд крамниць, що майже зовсім ховають цікавий будинок кол. кляштору».

В праці А.К. Лисого та В.В. Голоскевича 2007 р. досліджується історія Вінницького Спасо-Преображенського кафедрального собору (куркуль): «Ще у 1796 р. Вінниця перестає бути центром Брацлавського намісництва. Замість нього створюється Подільська губернія з центром у Кам'янці-Подільському. Вінниця ж стає повітовим містом.

До середини XIX ст. Вінниця поступово зростає. Лише з 1825 по 1852 рр. кількість будинків у місті збільшилась з 868 до 1427, у тому числі ка: - з 5 до 23. В 1860 р. в місті був 1501 будинок (з них 25 - кам'яних). Населення на цей час становило 10280 чоловік, в тому числі міщан - 6606, купців - 804, цехових - 866. За національним складом воно розподілялося так: українців - 51,7 %, євреїв - 35,3 %, поляків - 8,4 %, інших - 4,6 %.

В цілому зовнішній вигляд міста та його впорядкування були дуже неприємними. Один з сучасників на прізвище Омїкрон, що побував у Вінниці в 30-х рр. XIX ст., залишив свої далеко не втішні враження. Ось що він записав: "Потворно скупчені заїжджі двори, вкриті черепицею і соломною, вулиці криві, запаскуджені гноєм і падлом, здавалось розраховані скоріше для стійла худоби, аніж для сполучення людей; напівзруйновані халупи без дворів і огорожі безладно розкидані по околиці, всюди сморід і неприємні справили на мене гнітюче враження".

В останні дні вересня 1847 р. до собору завітав російський імператор Микола I з синами Олександром та Миколою. Він робив огляд частинам четвертого корпусу, що стояв табором на схід від Вінниці. І п'ять днів прожив в палаці графа Грохольського (П'ятничани).

У 1855 р. протоієрей Вознесенський звернув увагу, що багато з його парафіян, не маючи теплої вбрання, мало відвідують церкву зимою. Тому він прийняв рішення збудувати теплу церкву в приміщенні бувшої крини, в підвалі під церквою. В ній колись ховались померлі роду Грохольських.

Перед реконструкцією підвалу було збережено ряд формальностей. Кам'янецький римо-католицький єпископ направив до Вінниці свого представника, який разом з настоятелем собору 18 травня 1855 р. склали акти: всі цілі домовини перенесли в приміщення біля входу по праву сторону й камурували; зруйновані, числом дві опустили в могилу, викопану в південній стороні підвалу й засипали. Все це зроблено без будь-якого розголосу й церемоній". Після чого приміщення було побілено, настлано дерев'яну підлогу і поставлено пристойний іконостас. Підземна церква була влаштована в ім'я Св. безсрібників Кузьми і Дем'яна, колишніх святих собору.

Ця перебудова обійшлась у півтори тисячі крб сріблом. В Подільській

губернії подібного притулку для моління, особливо дітей і старих, не існує».

Ще у 1848 р. був підготовлений й затверджений Миколою I проект зовнішньої перебудови собору. Але із-за відсутності потрібних коштів як в духовному відомстві, так і в парафії, не приводився в дію. У 1860 р. протоієрей Вознесенський, зібравши 8 тисяч крб, приступив до виконання проекту. Перш за все було замінено бляхою гонтовий дах, який протікав і всередині: не тільки склепіння, але й стіни. Були надбудовані три бані: дві менші - кам'яні і одна велика - дерев'яна. Дзвони були перенесені з тимчасової дзвінниці до однієї з новозбудованих башт. Крім цього в стінах собору було пробито чотири великих вікна, завдяки чому було ліквідовано похмурість костельної будівлі. Перебудова надала собору вигляд прекрасної церкви і прикрасила місто».

В історичній записки І. Тарутиної 1990 р. дізнаємося: «Доминиканці в 20-е годы 18 века окружают свой участок каменной стеной, «долготы тех стен локтей 344, ширины 117» (посилання на джерело 1797 р. «Визиты белого и монашествующего духовенства по Каменецкой епархии»). Северная и южная стены доминиканского монастыря были пристроены к угловым башням иезуитского, и таким образом оборонные стены теперь охватывали весь квартал, а оба монастыря являлись единой крепостью.

В 1750-1760 годах вместо деревянного возводят каменный костел «в три линии о двух этажах» (посилання на те саме джерело 1797 р.). Согласно визитам белого и монашествующего духовенства за 1797 год, на территории монастыря, кроме главного костела и келий, примыкающих к нему в алтарной части, имелись: «...пивоварня с избою, амбар, конюшня, возовня, огредов 2...». Прилегающие к южной стене конюшня и возовня каменные, выложенные из большеразмерного кирпича, выстроены одновременно с собором. На чертеже усадьбы монастыря, выполненном в 1840-е годы, показаны планы и первоначальный фасад конюшен и сарая с деревянным «наметом», составляющих единый объем. Гладкие стены постройки рифленые пиллястрами, отвечающими внутреннему членению помещений. Крыша была скатная, крытая гонтом, в 70-е годы 19 века заменена железной крышей. По плану видно, что внутренний объем угловой башни также использовался под конюшни. Главный вход в доминиканский собор был с севера, а вход на монастырское подворье - со стороны Доминиканской (П. Сапченко) улицы. Оборонные стены, окружавшие территорию, выложены из крупноразмерного кирпича на гранитном основании и несколько наклонены внутрь. Завершались они карнизом и были покрыты кирпичем, уложенным плашмя на два ската. К настоящему времени из двух угловых башен ограды доминиканского монастыря (две другие были общими с иезуитским) сохранилась юго-западная башня и части южной и западной стен. Западную стену подпирают два контрфорса из буга. Квадратная в плане юго-западная башня, построенная, как и весь ансамбль доминиканского монастыря, в стиле барокко, в отличие от башен иезуитского монастыря имеет скругленные углы, фланкируемые пиллястрами, на которых раскрепован венчающий карниз. Стены башни с профилированным цоколем образуют наклонные фасадные плоскости, расширяющиеся книзу. До

переделок в начале XX века башня, имевшая гладкие оштукатуренные стены и ряд квадратных бойничек по второму ярусу, зафиксирована на рисунке М. Жука. В 1924 году в ней были пробиты два окна – по одному с южной и западной сторон, заложены бойницы и ниши с внутренней стороны стен, изменено покрытие. Судя по плану 40-х годов 19 века, подобная башня стояла на углу улиц Ленина (Почтовой) и Осипенко (Доминиканской).

В 1773 году буллой папы Климента XIV иезуитский орден был упразднен, а в 1774 году польское правительство конфисковало в казну все иезуитские владения, в том числе и винницкий монастырь. Здания и фондуш его были в 1776 году переданы эдукационной комиссии. Главным католическим храмом города становится костел доминиканского монастыря.

Летом 1778 года в «Мурах» был большой пожар, в результате которого сильно пострадал иезуитский костел и деревянные постройки. На средства эдукационной комиссии в 1779 году здание отстроили, разместив в нем несколько комнат академическую школу. В других помещениях в начале 19 века размещались провиантский магазин, присутственные места и острог для арестантов. В 1832 году в иезуитском коллегиуме открывается Винницкая гимназия.

В ноябре 1832 года упраздняется монастырь доминиканцев, как один из десяти доминиканских монастырей, «...незначительных по числу монахов... и по недостатку средств для их существования» (послание на джерело 1811 р. «Подолія. Историческое описание»). Костел был передан в ведение православного духовенства и в нем устроен Преображенский собор, ставший главным православным храмом города. Именно в это время – 1834-1835 годы, вдоль Почтовой (Ленина) улицы, по сторонам главного северного входа в собор были пристроены семь лавок – три слева и четыре справа. Каждая лавка имела вход со стороны улицы, а две из них – со стороны восточного двора, образовавшегося при устройстве лавок. По плану видно, что внутренний объем угловой северо-восточной башни был также использован как подсобное помещение, в результате чего часть башни была повреждена.

В 1852-1860 годах бывший доминиканский собор и здания, ему принадлежавшие, были отремонтированы... Тогда же протоиерей выстраивает по сторонам собора и, в частности, у западной стены, каменные лавки, примыкающие к построенным в 1835 году.

...В 1861 году на территории иезуитского монастыря, где с 1847 года размещался военный госпиталь, а с 1880-х – инвалидная команда Екатеринбургского драгунского полка, начался пожар. При пожаре пострадали здания коллегиума, типография, оборонные стены. Были уничтожены деревянные постройки, а также хозяйственные постройки Преображенского собора, в частности – деревянный флигель у западной стены (по плану 1852 года – под буквой «Е»). В связи с повреждением зданий, в 1870-х годах управление винницкой уездной полиции подает прошение перед губернским советом о срыве бывшей части южного крыла от главного корпуса коллегиума к улице Володарского, так как «...эта часть... угрожает обвалом». Вместе с двухаршинными стенами келий была разобрана и часть южной стены, находившаяся к тому времени в аварийном состоянии. ...Ветхость северной

и восточной стен со стороны иезуитского монастыря во второй половине 19 века видна на рисунке Н. Орды.

В 1891 году упала часть стены вместе с угловой башней со стороны улицы Ленина перед коллегиумом. Вновь возведенная из старого материала часть северной стены выполнена была уступами и выбелена. Угловая башня восстановлена не была. В это же время восстановлена была «крайне ветхая» стена по улице Шолом-Алейхема, в результате чего до ее снятия в середине 1930-х годов она имела следы частичной перекладки из камня.

Запущенная территория коллегиума явилась местом распространения холерной эпидемии 1892-1893 годов. Местные войска, квартировавшие здесь, были направлены. «Беспорядочные» постройки «разрушались и временем и людьми, ... которые расхищали и разрушали части зданий и стен, разбирая их на кирпичи» (посилання на джерело 1930 р. «Архітектурна історія Вінниці»). Чтобы прекратить разрушение, городской управой решено было разместить здесь в 1907 году мужскую, а с 1912 года женскую гимназию, для чего со стороны двора, на месте развалин южной стены строят трехэтажный дом, третий этаж которого занимали классы мужской гимназии, второй – женской гимназии, а первый был приспособлен для подсобных работ. Позже это здание занимала общеобразовательная школа.

С 1919 года в здании иезуитского кляштора размещался исторический музей с библиотекой, а с 1920 года – ... госархив.

В 1922 году Винница становится областным центром, что способствовало быстрому темпу развития города. Появление новых кварталов и районов привело к расширению сети городских транспортных путей. В связи с прокладкою трамвайной линии на остров «Фестивальный» («Кемпа»), в начале 1930-х годов, старейшая транспортная артерия города – улица Ленина – подлежала реконструкции и расширению.

Северная стена, отделявшая доминиканский и иезуитский костелы от дороги, по плану расширения улицы была разобрана вместе с башнями и прилегающими к ней келиями (імовірно, автори мають на увазі приміщення, що примикали до північної стіни, тому, що келії знаходилися в інших місцях - А.Г.). Вместо стен с западной стороны доминиканского костела были застроены торговые лавки из старого материала от разборок. Таким образом, здание кляштора оказалось стоящим почти по красной линии застройки. Чуть позже, в середине 1930-х годов, была снесена оставшаяся часть восточной стены с башнями.

У 1950 році розпочинається ремонт Преображенського собору. У 1959 р. починаються масові гоніння на церкву; в січні 1962 р. комісією державного контролю собор було закрито.

У 1985-86 роках будівля колишнього Домініканського костьолу відреставрована, в неї влаштовано зал органної та камерної музики філармонії. В приміщенні келій розташувалася Вінницька обласна філармонія, яку туди було переведено з будинку синагоги по вул.Леніна. В той же час інститутом «Укрпроектреставрація» було розроблено проект реставрації західної частини монастирської стін з відновленням воріт та хвіртки заїзду в двір домініканського кляштору.

У 1990 році віруючі звернулися до влади повернути їм собор.

У 1993 році Рішенням виконавчого комітету Вінницької міської ради народних депутатів від 19.02.1993 року № 85, розпорядженням представника президента України від 15.03.1993 року № 97 будівлю колишнього Домініканського костюлу передано у постійне безоплатне користування релігійній громаді Свято-Преображенського собору УПЦ.

11. Відомості про сучасний стан об'єкта:

Розташування об'єкта і його роль у навколишньому середовищі	Об'єкти знаходяться в центральній - історичній частині міста Вінниці, в складі комплексу пам'ятки містобудування національного значення «Мури» («Єзуїтський монастир», охоронний номер 54, «Домініканський монастир», охоронний номер 55). Відповідно до плану зонування міста Вінниці дана територія відноситься до Центрального історичного ареалу. Ансамбль «Мурів» відіграє головну роль в історичному центрі міста.
Ландшафт	Забудова розташована на складному рельєфі. Рельєф ділянки має ухил в південно-східному напрямку з перепадом відміток до 8,61 м. В абсолютному значенні відмітки коливаються від 258,16 м до 249,55 м. Монастирський ансамбль «сповзає» до річки. Рослинність: газон, кущі, листяні дерева (благоустрій не впорядкований).
Опис об'єкта	<p>Пам'ятка раннього бароко, що являє собою компактний, раціонально вирішений ансамбль і складається з костюлу, монастирського корпусу і вежі з мурами.</p> <p>Об'ємно-просторова побудова кляштору заснована на відповідному взаємозв'язку функціональності і форми. Костюл в плані являє собою прямий хрест з дуже короткою поздовжньою «поперечкою» - трансептом. Своїм верхів'ям - хором - хрест ніби «вставлено» в проріз великої літери «П», складеної корпусами келій, замикаючи в каре маленьке внутрішнє подвір'я - атріум.</p> <p>Зовнішні стіни двохповерхового корпусу келій майже позбавлені декору і тільки симетричні фасади - торці, що прилягають до рогу трансепту, оформлені рустикою, нішами і характерними для раннього бароко високо піднятими фронтонами. Їх декор дуже близький за малюнком фронтону західної прибудови до монастиря єзуїтів.</p> <p>Значно багатше прикрашено фасад домініканського костюлу. Його нижчий ярус декорують пілястри тосканського ордеру згруповані відповідно розташуванню кутових башт. В цих місцях стіна між пілястрами круглиться, надаючи фасаді жвавості, посилюючи гру</p>

світотіней. Архітектурне оздоблення другого ярусу, незважаючи на те, що повторює оформлення нижнього поверху, відзначає вже деяка сухість і еkleктичність: спрощені капітелі пілястр, форма вікон і малюнок їх надличників, непогодження по висоті і профілю карнізу.

Інтер'єр храму розкрито по всій висоті. Головну його прикрасу складають розкішні коринфські капітелі пілястр, багате нагромадження ліній анаблементу

В цілому компоновка і оформлення кляштору відповідали і пропагандистській меті того часу: з одного боку, розкішний, багато декорований костюл, «храм Божий», з іншого – скромні, навмисно аскетичні суворі без будь яких прикрас рівні стіни корпусу келій, з маленькими вікнами захованим від чужих очей внутрішнім подвір'ям.

Від оборонних споруд залишилася південно-західна наріжна вежа, яка своєю формою нагадує величезний масивний дзвін на прямокутній основі. Кути башти заокруглені та оформлені пілястрами, що поширюються вниз. Стіни башти створюють похилі фасадні площини. До башти примикає прямокутна в плані стайня. Гладкі стіни стайні також декоровані пілястрами. Дах башти та стайні похилий, покриття станом на 2011 рік – з шиферу. Стіни башти, мурів та конюшні – з повнотілої глиняної цегли на вапняно-піщаному розчині, ширина стін близько 1,08 м. Фундаменти під стіни – стрічкові, товщиною 1,2-2,3 м, з рваного бутового каменю неправильної геометричної форми, кладені на вапняно-піщаному розчині. Вимощення відсутнє. Башта та мури приблизно рівні за висотою, оздоблені тонким пояском тосканського фриза, мають стрічку маленьких прямокутних стрільниць. В стінах вежі 1924 року влаштовані невеликі віконні прорізи.

Західну стіну мурів підпирають два контрфорса з буту. В середній частині мурів з боку вул. П.Осипенко влаштований проїзд до внутрішнього двору Свято-Преображенського Собору та господарського двору з залізобетонною огорожею.

Перебудови,
втраги й
історичні
нашарування

1624 р. – будівництво домініканського монастиря (спочатку дерев'яний);

1630 р. – домініканці засновують новий монастир; будівля була дерев'яна, єзуїти не давали зводити кам'яну споруду;

1646 р. – будівля домініканського монастиря вже була збудована;

1648-1657 рр. – вінницькі Мури були зайняті козаками і під час воєнних дій зруйновані;

1758 р. – брацлавський земський суддя М. Грохольський постановив вимурувати костюл домініканців;

1760 р. – на місці дерев'яного домініканського монастиря

збудований цегляний, з фасадами в стилі бароко, костел із келіями;

з початку XIX ст. - вибіркові ремонтні та укріплювальні роботи;

березень 1832 р. - в домініканський костьол було перенесено Космо-Даміанівський собор і переіменовано на Преображенський, було зроблено косметичний ремонт і в такому вигляді собор проіснував до 1866 р;

1835 р. - домініканський кляштор був закритий російським урядом; собору передано було і всі будинки, які належали монастирю;

1847 р. - Вінницю відвідав імператор Микола I з синами, оглянув собор, дав згоду на перебудову зовнішньої частини собору, яка має відбутися у 1848 р.; процес перебудови тягнувся довго, але 27 листопада 1866 р. все ж відбулося освячення оновленого собору;

1855 р. - місто ремонтує Мури їх під військовий шпиталь;

1870-ті рр. - клопотання вінницької поліції про необхідність зламання розлогого південного крила Мурів, котре доходило до нинішньої вул. Володарського (клопотання задоволене); покрівля башти та конюшні з гонгу замінені на залізу;

1891 р. - впала велика частина огорожувальної мурованої стіни з боку нинішньої вул. Соборної;

1907 р. - термінові ремонтні роботи в головному корпусі Мурів (давньому кляшторі);

з кінця січня по початок березня **1919 р.** у приміщенні Преображенського було Міністерство віросповідань Директорії;

1 грудня 1924 р. - адмінвідділ Подільського губвиконкому приймає рішення відмовити собору на безоплатне користування собором і культовим майном, ключі від собору передати в руки спеціальної комісії, заборонялося також проводити збори парафіян;

1929 р. - було знято і розбито на куски 7 дзвонів Преображенського собору;

1930 р. - храм було закрито;

початок 1930-х рр. - реконструкція і розширення вул. Леніна (Соборної), демонтування північної стіни Мурів разом з вежами і приміщеннями, що примикали до стін, будівництво торгових лавок із західного боку колишнього Домініканського костьолу;

1941 р. - німецькі окупанти силою змусили священиків відкрити храми, в цей же час відновила свою діяльність УАПЦ, її Свято-Покровський собор був у теперішньому архіві;

1950 р. - собор Преображенський почали ремонтувати;

	<p>1959 р. - починаються масові гоніння на церкву;</p> <p>11 січня 1962 р. - комісією держбудконтролю собор було закрито;</p> <p>1985-86 рр. — будівля колишнього Домініканського косяьолу відреставрована, в неї влаштовано зал органної та камерної музики філармонії;</p> <p>1990 р. - віруючі звернулися до влади повернути їм собор, в якому на той час була філармонія;</p> <p>1993 р. — будівлі костелу та келій передано Вінницькій єпархії Української Православної Церкви. Відновлено три купола (в іншій формі ніж вони мали у ХІХ ст.), встановлені нові дзвони</p>
Наявність творч. мистецтва та їх опис	-
Опис території об'єкта	Земельна ділянка площею 0,889 га розташована на складному рельєфі (ухил в південно-західному напрямку з перепадом відміток до 8,61 м). Рослинність: газон, кущі, листяні дерева (благоустрій станом на поч. 2011 р. не впорядкований).
Загальна оцінка технічного стану об'єкта, част. № об'єкта та технічного стану	<p>Технічний стан костелу і келій добрий.</p> <p>Технічний стан башти та мурів в цілому непридатний для експлуатації (ІІІ стан) згідно «Нормативних документів з питань обстежень, паспортизації, безпечної та надійної виробничих будівель і споруд» (Київ, 1997 р.).</p> <p>Акт технічного стану від 09.09.2011 р. № 4/11</p>
Наявність інженерних мереж та інженерного обладнання	Електропостачання, господарчо-питний та протипожежний водопровід, побутова каналізація, тепломережа.
Дата і № довідки про майнову цінність об'єкта, найменування організації, яка провела оцінку, вартість з призначенням	<p>від 09.09.2011 р. №134. Висновок про вартість майна станом на 31.08.2011р. Суб'єкт оціночної діяльності Могозіна Оксана Леонідівна. Сертифікат СОД від 21.03.2011 р. № 11507/11.</p> <p>22 086 914 грн.</p>

12. Перелік складових (для комплексу (ансамблю, визначного місця):

Костел, келії, вежа з мурами

13. Територія об'єкта:

Площа	0,889 га
Опис меж території об'єкта	Земельна ділянка межує: - з півночі – вул. Соборна; - з півдня – вул. Володарського, житлова забудова; - з заходу – вул. П. Осипенко, житлово-громадська забудова; зі сходу – ділянки Вінницького обласного художнього музею, Вінницького обласного краєзнавчого музею (комплекс пам'яток національного значення «Єзуїтський монастир» XVII-XVIII ст.).

14. Оцінка антропологічної, археологічної, естетичної, етнографічної, історичної, мистецької, наукової чи художньої цінності об'єкта:

Якості об'єкта, завдяки яким він набуває культурної цінності як пам'ятка	Є складовою частиною комплексу-пам'яток архітектури та містобудування національного значення «Мури» («Єзуїтський монастир», охоронний номер 54, «Домініканський монастир», охоронний номер 55) – унікальний зразок оборонно-сакральної архітектури на території України. Найдавніші споруди у м.Вінниці.
--	--

15. Зони охорони пам'ятки:

Організація-розробник науково-проектної документації	Інститут «Діпромiсто» м. Київ.
Дата розроблення науково-проектної документації	2007 р.
Дата і номер документа про затвердження науково-проектної документації	Розпорядження голови облдержадміністрації № 248 від 25.07.1997 р.
Короткий опис меж зон охорони із зазначенням площі кожної зони:	Охоронна зона комплексу-пам'ятки архітектури та містобудування національного значення «Мури» з півночі обмежена вул. Соборною, з півдня – вул. Володарського, із заходу – вул. П. Осипенко, зі сходу – біля підпірної стіни по лінії забудови 60-х рр. ХХ ст. Площа охоронної зони складає близько 2,43 га. Зона регулювання забудови (навколо пам'ятки – домінанти «Домініканський костюол») має складну

багатокутну конфігурацію. Із заходу обмежен вул. П. Осипенко; з півдня, сходу, північно-західного бок – поймою р. Південний Буг, вул. Чкалова, з північног сходу – вул. Першотравнева, між вулицями Чкалова Червонохрестовською та Козицького. Площа зон регулювання забудови складає близько 33 га.

16. Наявність науково-дослідної та науково-проектної документації на об'єкт:

Немає/існування документації	Рік розроблення	Автор (організація)	Місце зберігання, інв. №
Містобудівельне обґрунтування закріплення меж території Вінницького обласного краєзнавчий музей	2002 р.	Український регіональний спеціалізований науково-реставраційний інститут «Укрзахідпроектреставрація», м. Львів	Вінницький обласний краєзнавчий музей
Генеральний генеральний план розвитку Вінницького обласного краєзнавчий музею	2002 р.	--/--	--/--
Пам'ятка архітектури XVIII-XIX ст. (охор. № 54/3), територія келій Єзуїтського монастиря по вул. Соборній № 19 у м. Вінниця. Проектні роботи по території комплексу.	2002 р.	--/--	--/--
Пам'ятка архітектури XVIII-XVIII ст. «Мури» (охор. № 55/3) у м.	2007 р.	--/--	--/--

<p>Вінниці на вул. Соборній, 19. Наукові дослідження. Звіт про технічний стан «Мурів», до яких примикають приміщення консьольні на основі інженерних обстежень</p>			
<p>Пам'ятка архітектури XVII-XVIII ст. «Мури» (охор. № 55/3) у м. Вінниці на вул. Соборній, 19. Наукові дослідження. Висновки про технічний стан приміщень консьольні, вислідження до мурів на основі інженерних обстежень та обміри дахових конструкцій</p>	2007 р.	--/--	--/--
<p>Пам'ятка архітектури XVII-XVIII ст. «Мури» (охор. № 55/3) у м. Вінниці на вул. Соборній, 19. Архітектурні обміри.</p>	2007 р.	--/--	--/--
<p>Пам'ятка архітектури XVII-XVIII ст. «Мури» (охор.</p>	2007 р.	--/--	--/--

№ 55/3) у м. Вінниці на вул. Соборній, 19. Погода: робота:			
--	--	--	--

17. Дослідницькі й реставраційні роботи на об'єкті:

Найменування об'єкта	Рік проведення	Замовник	Виконавець	Підрядна організація
Георадарные исследования. Инженерно-геологические и инженерно-геотехнические изыскания для Винницкого областного краеведческого музея	2010	Вінницький обласний краєзнавчий музей	ГП «НПФ» Супремум Око-С», м.Симферопіль	

18. Основні джерела відомостей про об'єкт:

Археологічні матеріали	
Іконографічні матеріали	
Архівні матеріали	<ol style="list-style-type: none"> 1. Державний архів Вінницької області: ф. Р-2700, оп. 5, спр. 228, с. 144-147; 2. Державний архів Вінницької області: ф. Р-151, оп. 1, спр. 262, с. 73
Бібліографічні матеріали	<ol style="list-style-type: none"> 1. Памятники градостроительства и архитектуры Украинской ССР (т. 2). К., «Будівельник», 1985; 2. Памятники истории и культуры Винницкой области, вып. 8, К., 1990; 3. Біруля О. Архітектурна історія Вінниці.-Вінниця, 1930; 4. Історія міст і сіл Української РСР. Т. Вінницька область. – К., 1972; 5. Вінниця. Історичний нарис. – Вінницьке книжково-газетне видавництво, 1964; 6. Секретарьов А. «Місто над Бугом. 400 років тому і по тому». - Вінниця, ТОВ Антекс, 1999; 7. Малаков Д. В. «По Брацлавщине». М., «Искусство», 1982; 8. Ричков П. А. Українська архітектурна спадщина товариства Ісуса: Коротка антологія (Архітектурна

спадщина України (т. 5). – К., НДІГІАМ – ГОЛОВКІІВАРХІТЕКТУРА, 2002;

9. Лопушинская Е. И. Историческая справка на памятник архитектуры 1610-17 гг. ИЕЗУИТСКИЙ МОНАСТЫРЬ Винница. К., АПМ Управления по делам архитектуры при Совете министров УССР, 1949);

10. Царенко С., В. Козюк В. «Вінниця: погляд у минуле». –К., «Оранта», 2008;

11. Омікрон. Вінницькі Мури – як джерело освіти в краї. Видання друге. – Вінниця, ВМГО «Розвиток», 2010;

12. Тарутинова І. В. Памятник архитектуры XVIII века охр. № 55/3. Монастырские стены Доминиканского монастыря в г. Виннице. Башня и Муры. Том II. Книга 2. Историческая записка. – К., 1990;

13. Лисий А.К., Голоскевич В.В. Небо на землі. З історії Вінницького Спасо-Преображенського кафедрального собору. – Видання Вінницької єпархії УПУ, 2008;

14. Вінниця. Історичний нарис. - Вінниця, 2007.

19. До паспорту додаються графічні матеріали та фото фіксація:

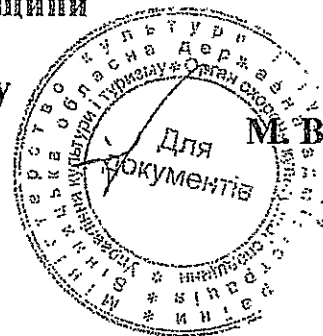
Найменування	Кількість	Дата виконання	Виконавець
Генеральний план з позначенням зон охорони	1	2011 р.	Потупчик М.В.
Обміри:			
Поперехові плани	1	2011 р.	Потупчик М.В.
Кресла для фасадів (у разі потреби)			
Розрізи			
Фотофіксація:			
Фото загального вигляду	3	2011 р.	Потупчик М.В.
Фото фрагментів	8	2011 р.	Потупчик М.В.
Фото деталей			
Фото інтер'єра			
Інше	14	2011 р.	Потупчик М.В.

Паспорт складав:

Посада та назва організації	Спеціальність, кваліфікаційний рівень	Прізвище, ініціали	Підпис	Дата складання
Завідувач сектору охорони культурної спадщини	спеціаліст з охорони культурної спадщини, музеєзнавець	Потупчик М.В.		09.09.2011р.

Херці: 1. Органу охорони культурної спадщини

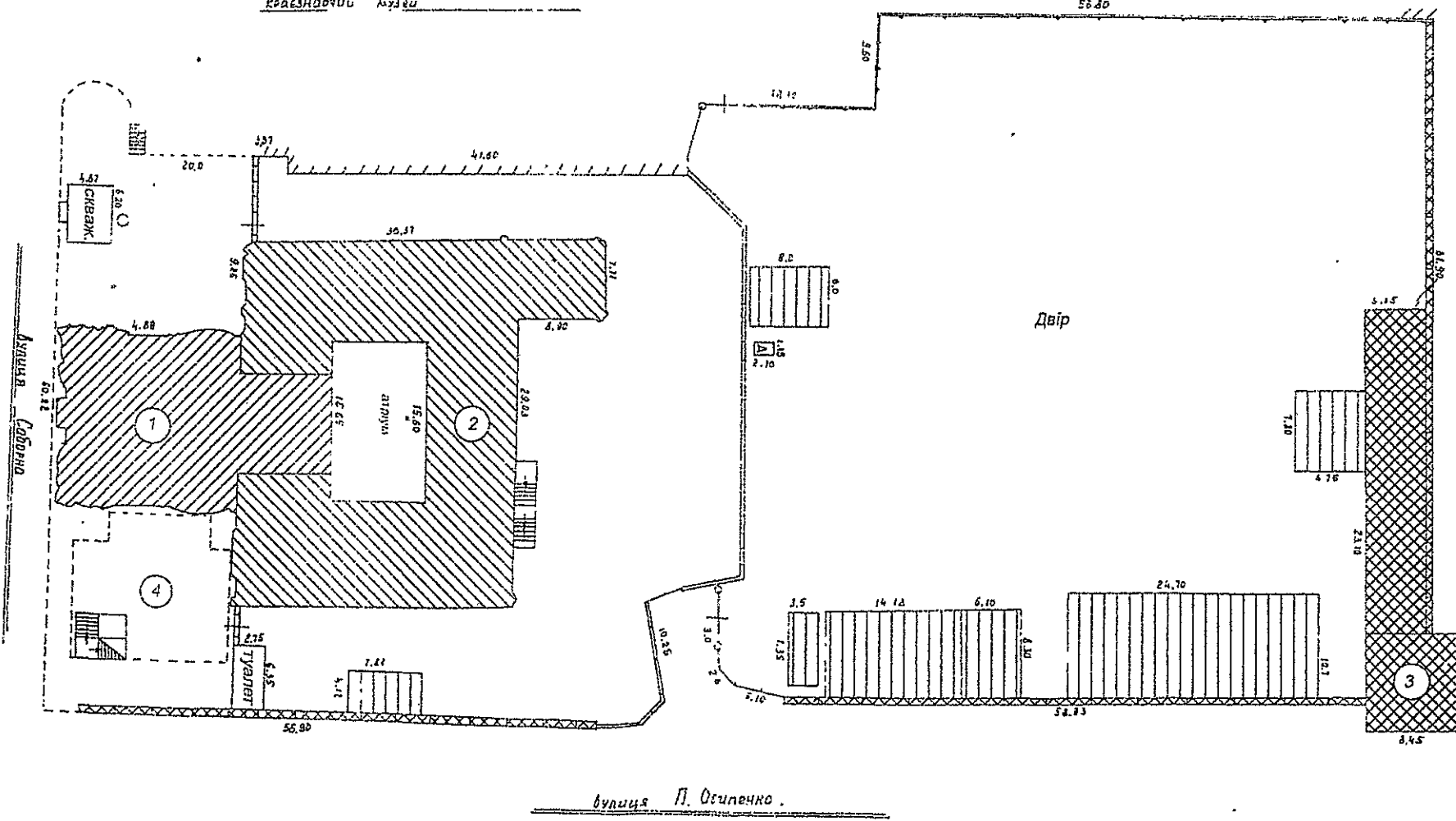
Начальник управління культури і туризму
Вінницької облдержадміністрації
(ініціали, прізвище, підпис, печатка)

М. В. Скрипник

КРАЄЗНАВЧИЙ МУЗЕЙ

56.80

- 1 - Костел
- 2 - Келії
- 3 - Башта та мури
- 4 - Нижній храм

 - дисонуюча забудова

вулиця П. Осипенко

					Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1
			підпис	дата	
Виготовив	Потупчик М.В.			2011 р.	

Завідуючий держкомплексом

Витяг з історико-архітектурного опорного плану міста Вінниці.
М 1: 2000

Умовні позначення:

- - - - - пам'ятка архітектури та містобудування;
- точка і напрямок огляду пам'ятки;
- охоронна зона пам'ятки архітектури та містобудування, межа охоронної зони;
- розпланування;
- межа зони регулювання забудови навколо пам'ятки – домінанти;
- зона регулювання забудови;

Handwritten signature and date: 10

Комплекс-пам'ятка архітектури та містобудування національного значення "Мури" («Св'ятоцький монастир» охорон. № 54, «Домініканський монастир» охорон. № 55) діє у режимі охорони.

В охоронній зоні здійснюється реставрація та реабілітація пам'яток, забезпечується охорона традиційного характеру середовища, відтворення втрачених цінних об'єктів.

В зоні регулювання забудови зберігаються цінні історичні розпланування забудова, озеленення та упорядження, виразні елементи ландшафту. Реконструкції існуючих будівель і споруд регламентується відповідно до їх культурної та містобудівної цінності, а також до вимог збереження традиційного характеру середовища. Спрацюванню проектної документації передуює розроблення історико – містобудівного обґрунтування, що потребує погодження в установленому законом порядку.

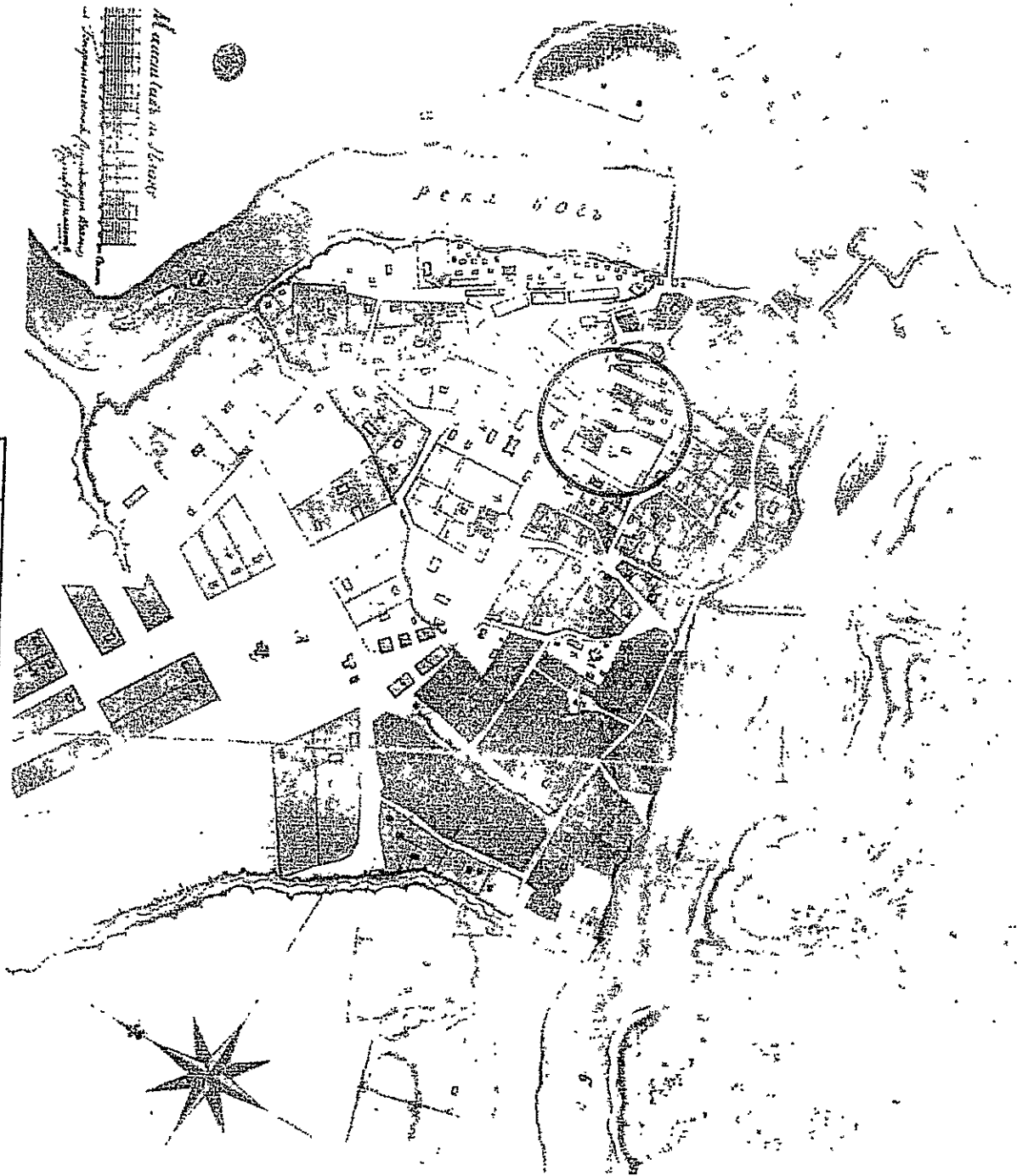
Відповідно до наявної містобудівної документації та вимог пам'яткоохоронного законодавства щодо території яка належить до зони охорони археологічного культурного шару Центрального історичного ареалу м. Вінниці, землепорядна документація має пройти археологічну експертизу (УКІТ ОДА).

Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1

Виготовив	Потупчиж М.В.	підпис	Дата
			2011 р.

Комплекс на Google

Монастир на карті
 Винниці 1795 р.

Виготовив	Потуцький М.В.	підпис	дата
			2011 р.

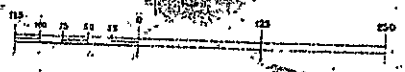
Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст.
 м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1

Монастир на карті Вінниці 1795 р.

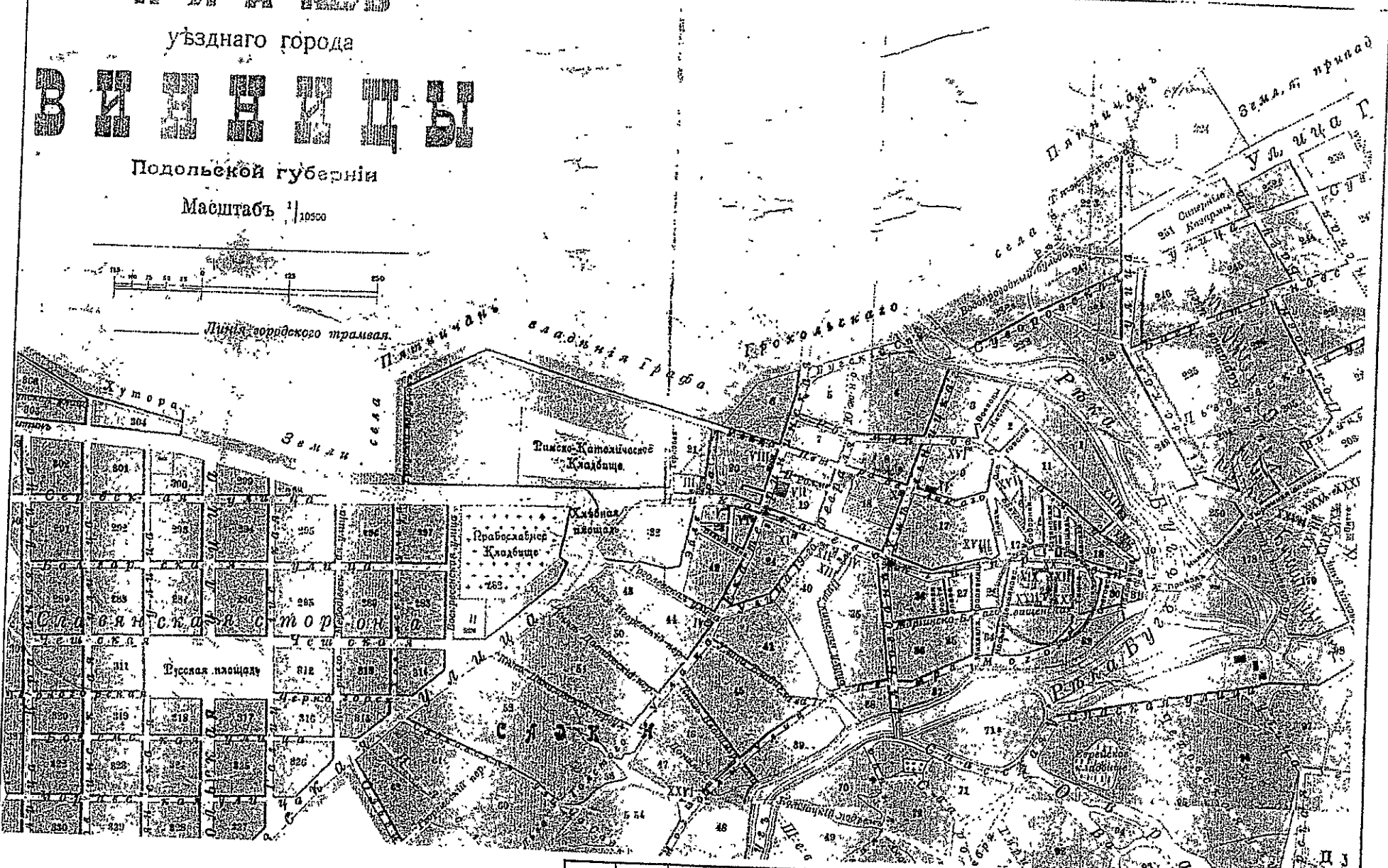
ПОДОЛЬСЬКА
 уездного города
ВИННИЦА

Подольской губернии

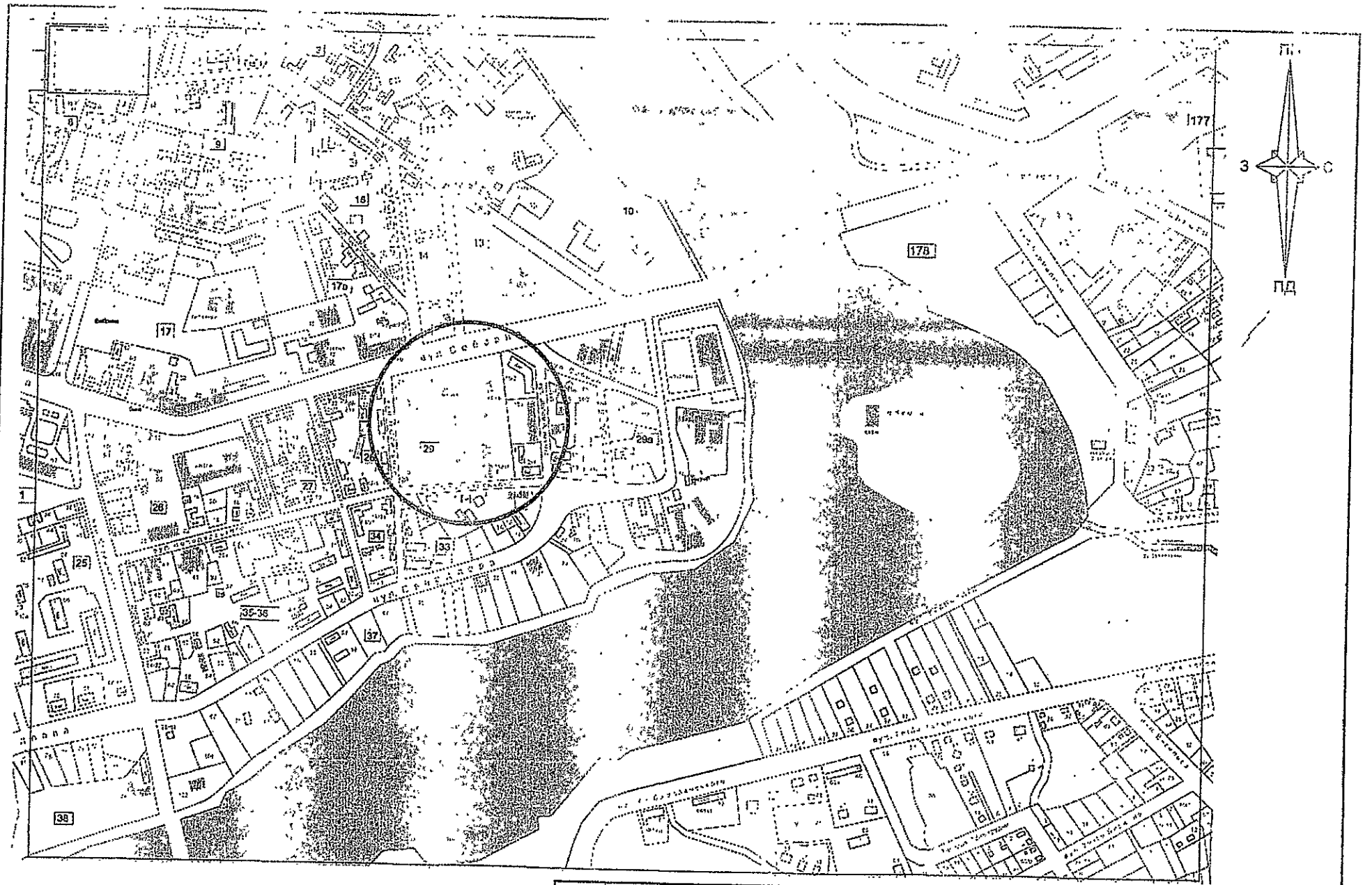
Масштабъ 1/10000

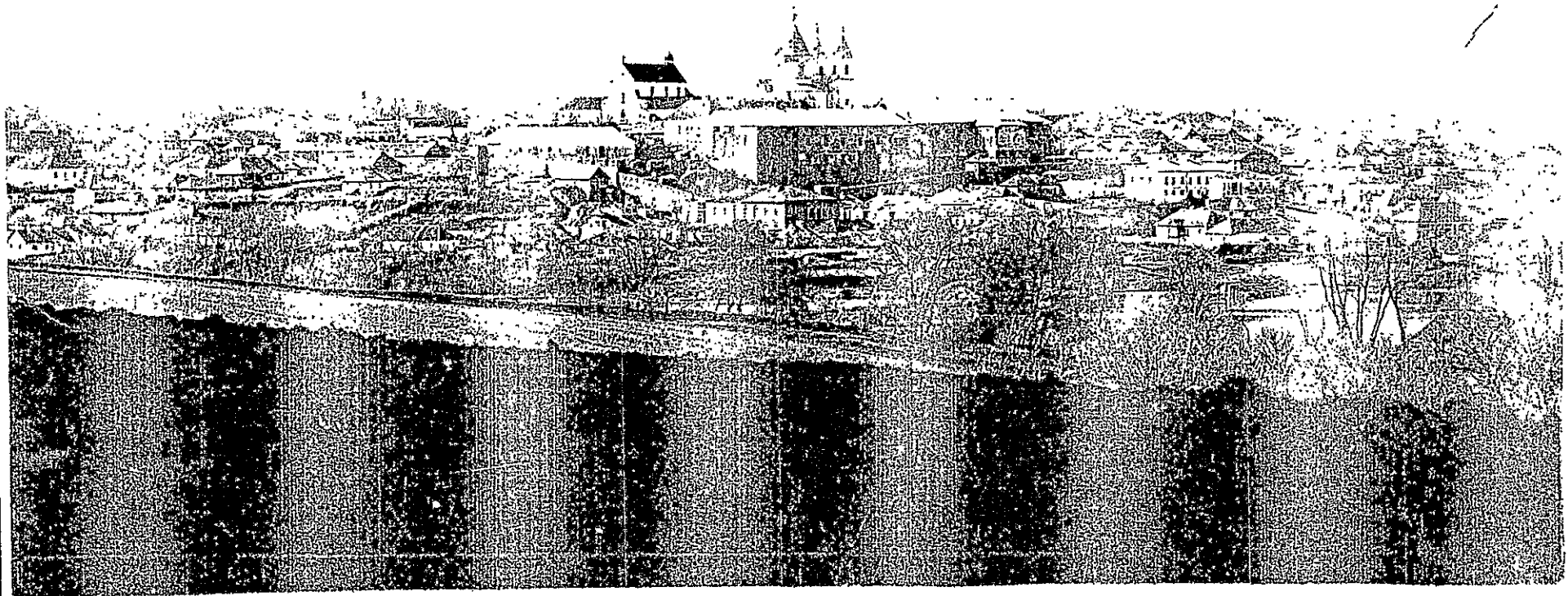
Линія городского трамвая.

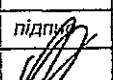

		підпис	дата	Комплексу пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст.
Виготовив	Потупчик М.В.	<i>[Signature]</i>	2011 п	м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1

Виготовив	Потупчик М.В.	підпис	дата	Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1	
			2011 р.		

						Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1
				підпис	дата	
Виготовив	Потупчик М.В.				2011 р.	

Вінниця. № 25.
Соборъ. — Соборъ.

					Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1
			підпис	дата	
Виготовив	Потупчик М.В.	/		2011 р.	Північний фасад костелу. Фото 1911. XX ст. і 2011 р.

Городъ Винница, Под. губ.
м. Winnica, Pod. gub.

Соборъ.
Sobór.

			підпис	дата	
Виготовив	Потупчик М.В.			2011 р.	Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1

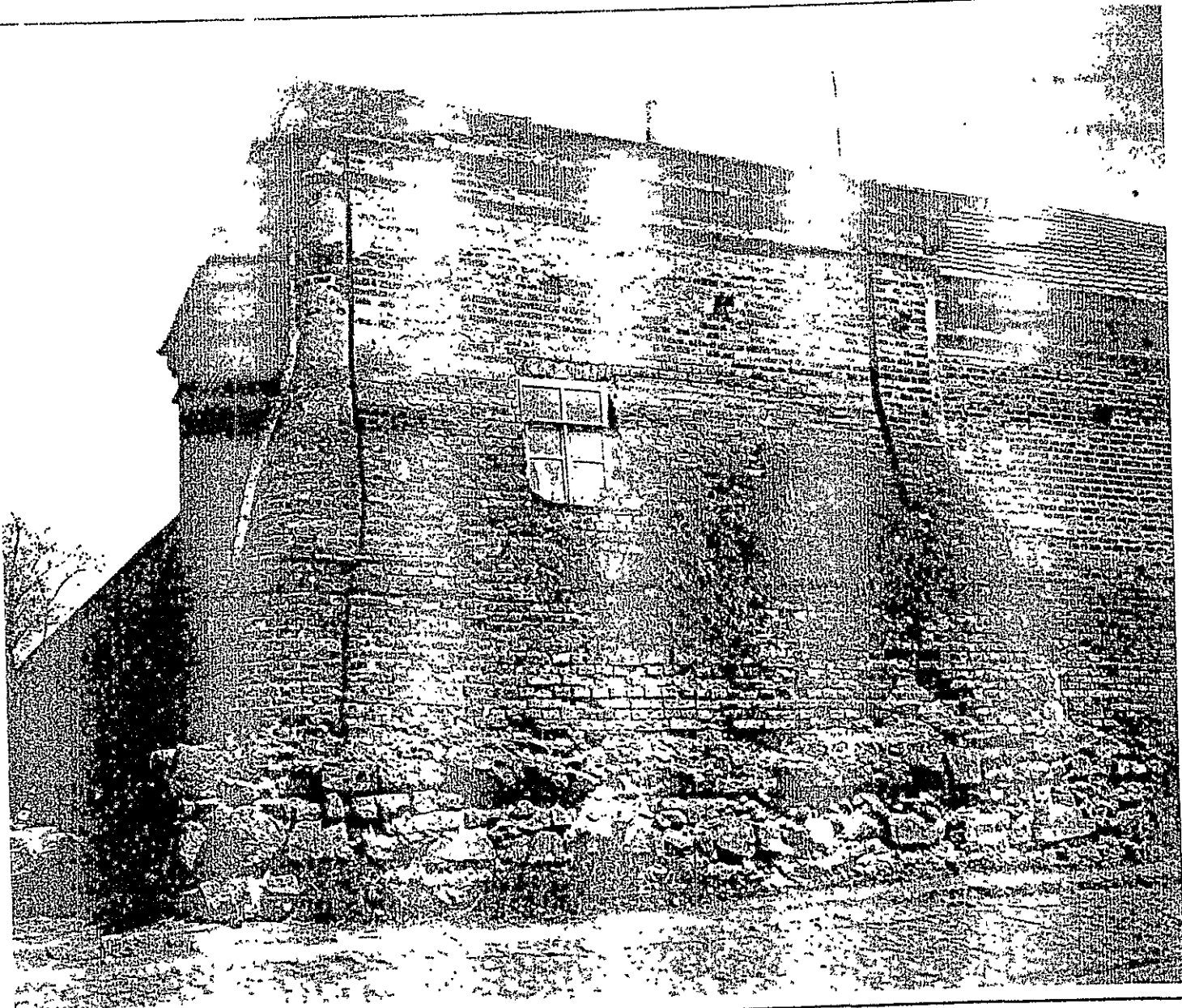
Винниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1

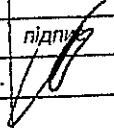

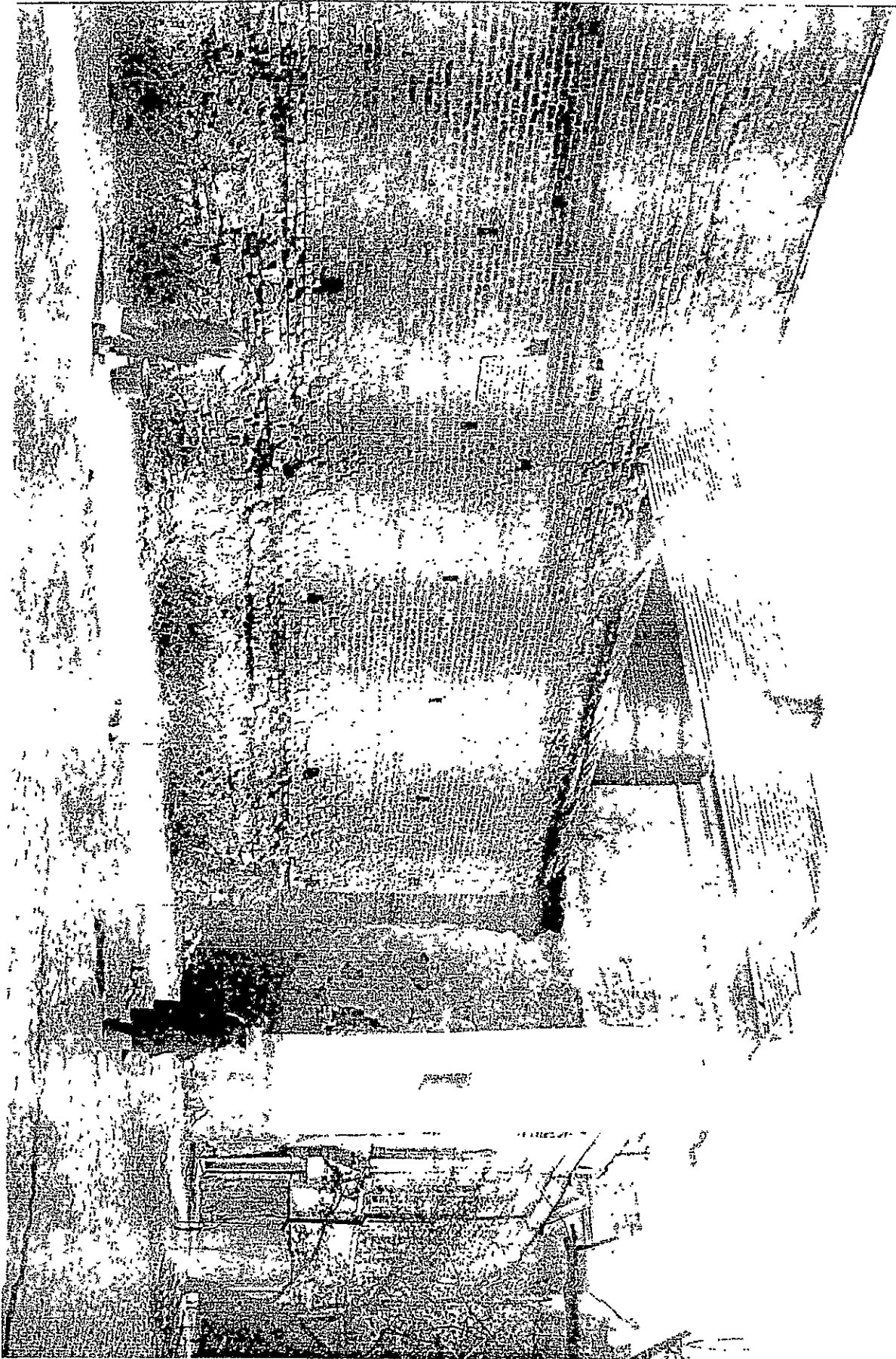
				підпис	дата
Виготовив	Потупчик М.В.				2011 р.

Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст.
м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1

Південний фасад келій. Фото 1927 р.

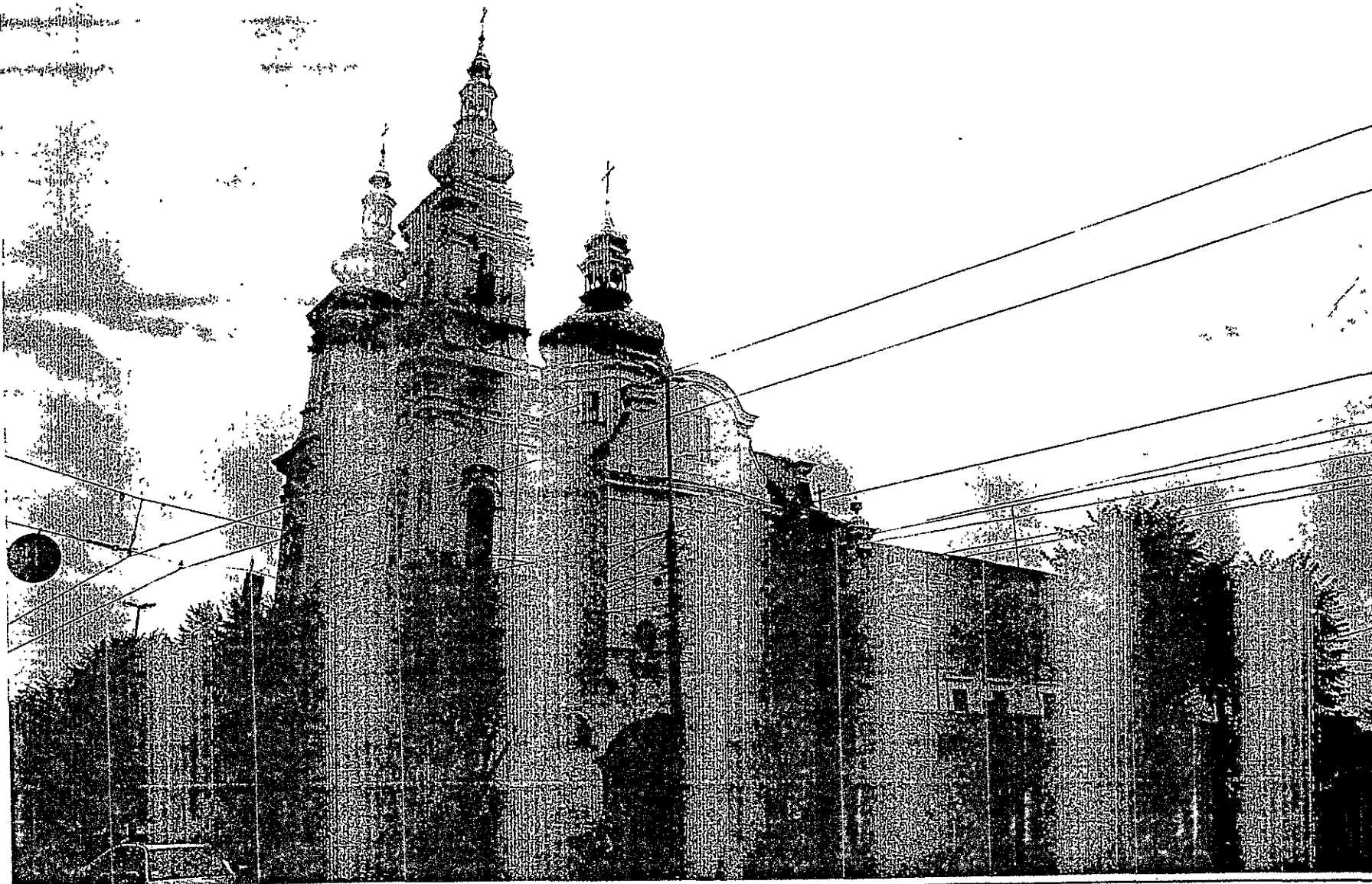
						Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1
				підпис	дата	
Виготовив	Потупчик М.В.				2011 р.	Південно-Західна башта. Фото 1927 р.

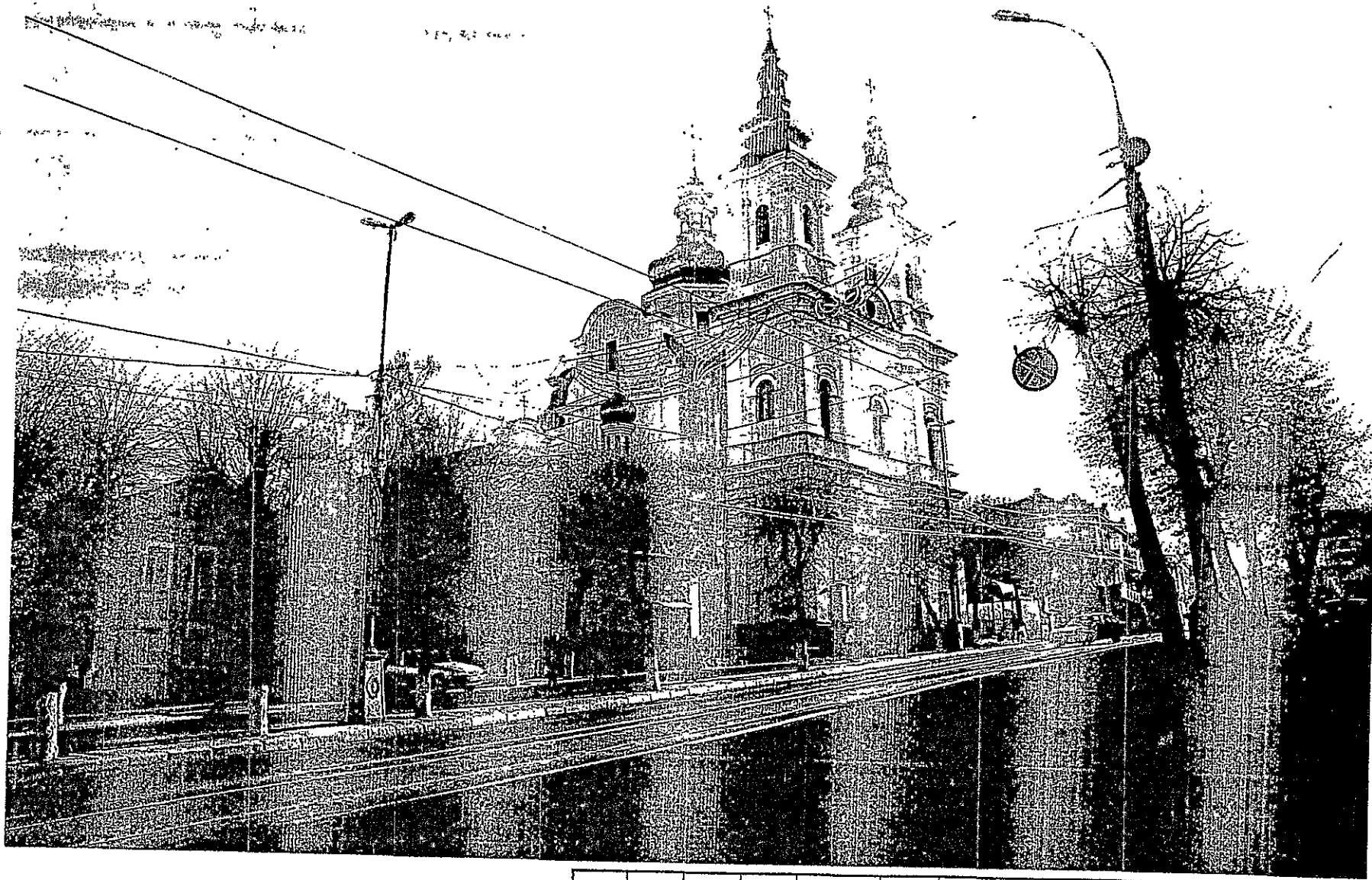
Виготовив	Потульчак М.В.	підпис	дата	
		<i>[Signature]</i>	2011 р.	

Комплекс пам'яток архітектури і містобудівничо національного значення "Домнінський монастир" XVII-XVIII ст.
м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Орленко, 1

Південна стіна муру, фото 1927 р.

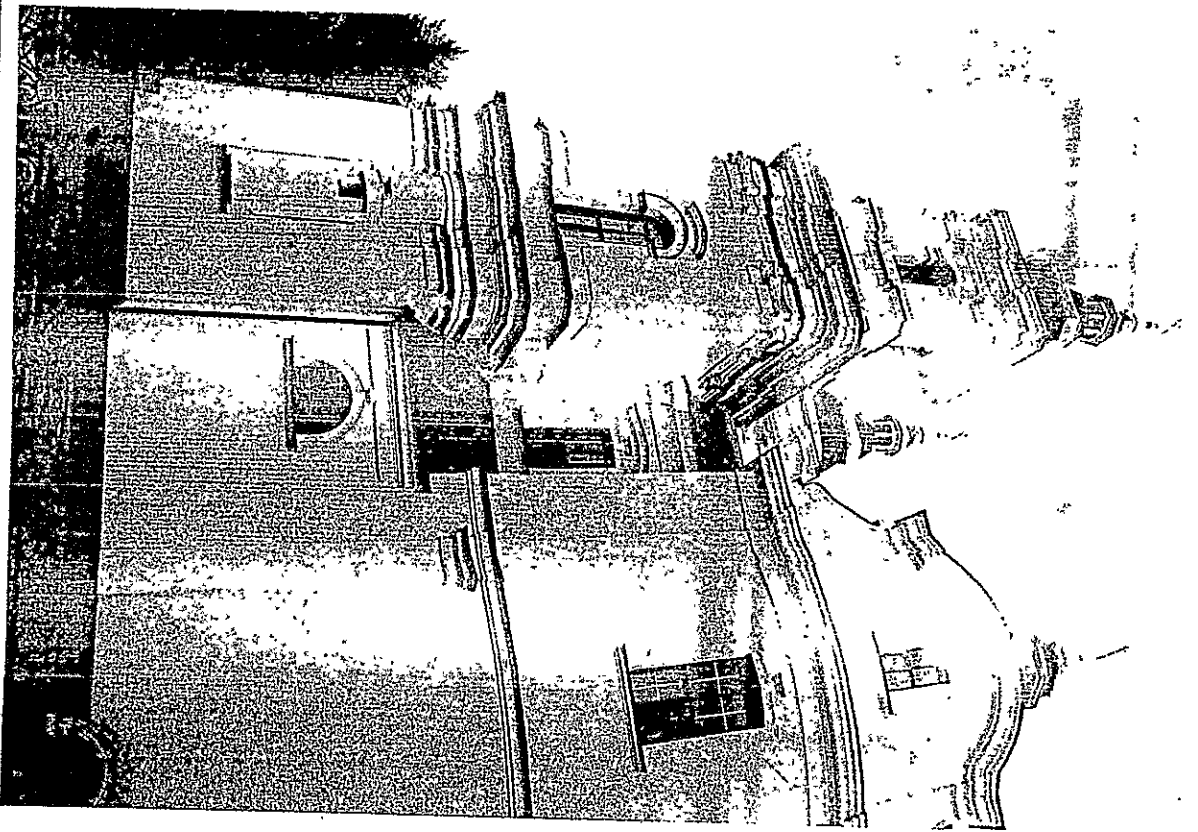
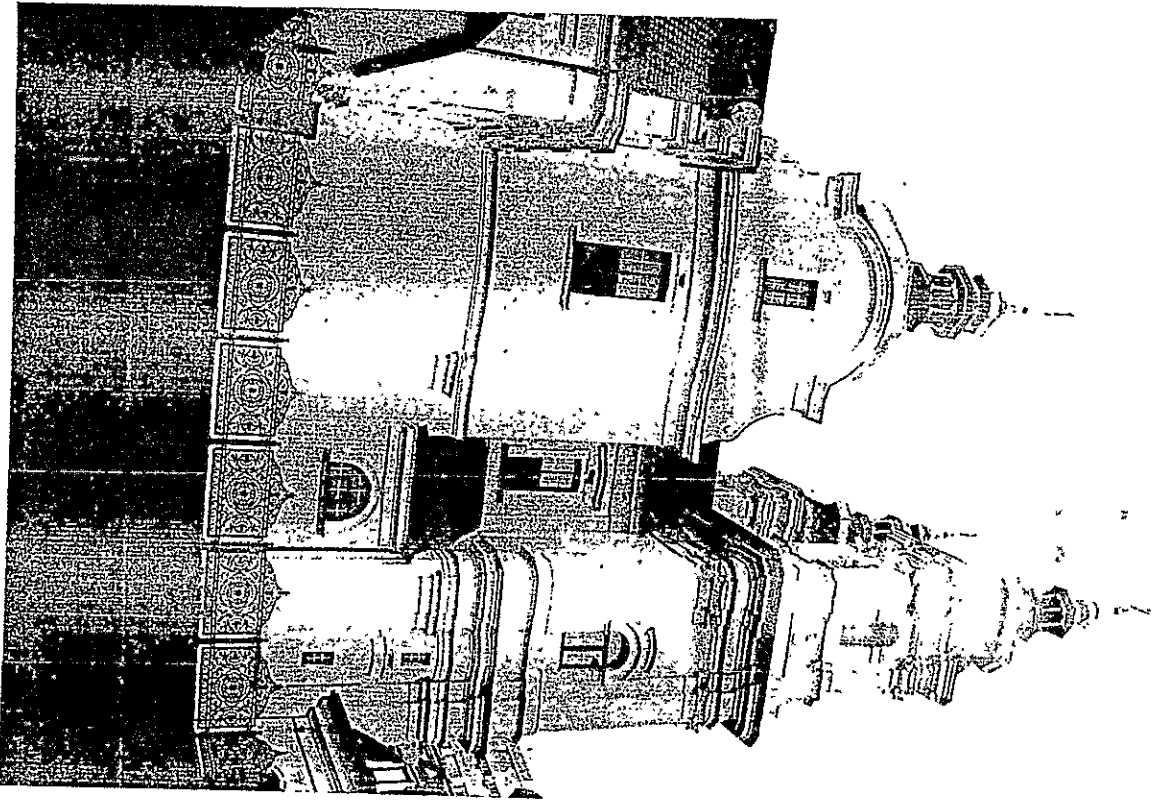
						Комплексу пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1
				підпис	дата	
Виготовив	Потупчик М.В.				2011 р.	Вигляд з північного заходу (вул. Соборна)

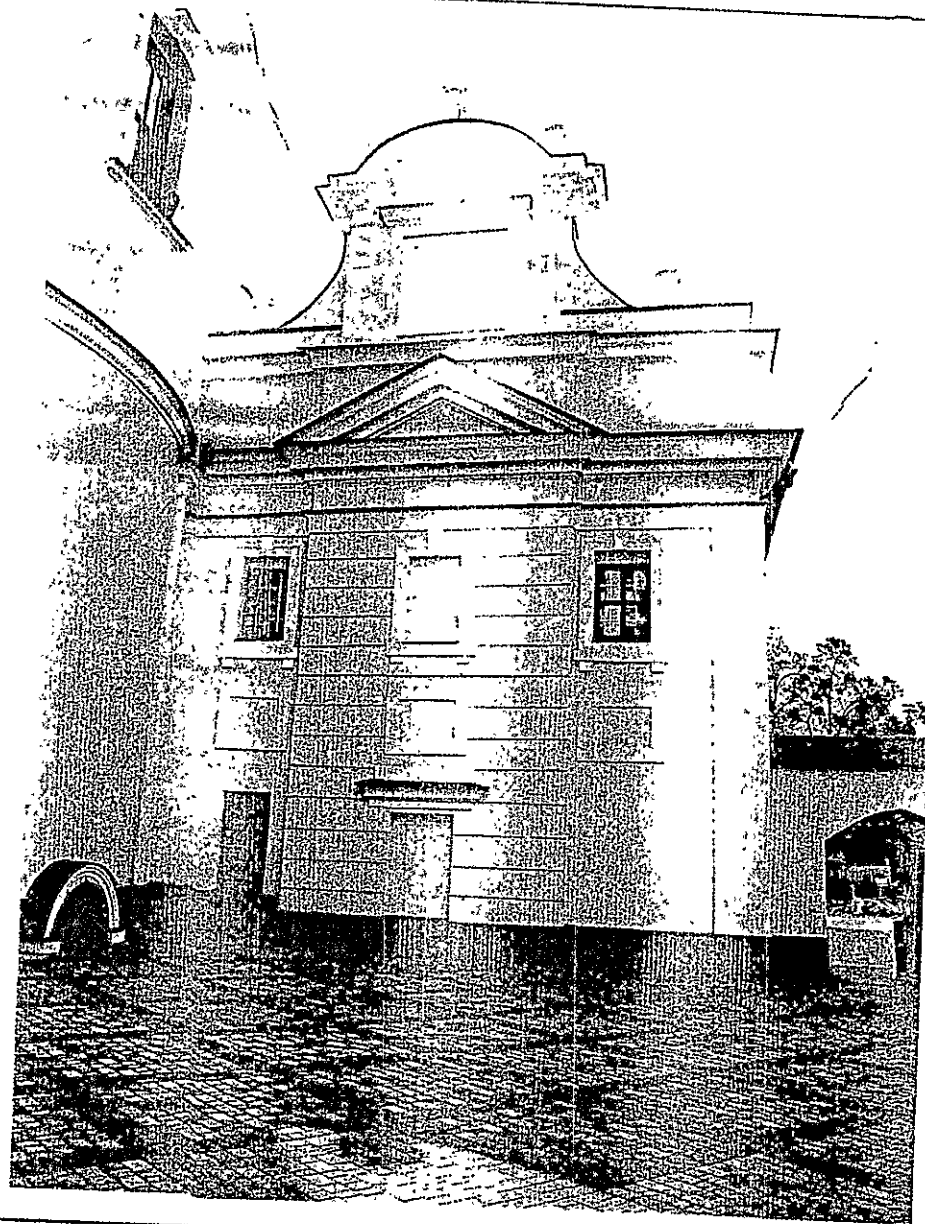
				підпис	дата
Виготовив	Потупчик М.В.				2011 р.

Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст.
м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1

Вигляд з північного сходу (вул. Соборна)

Виготовив	Потурчак М.В.	підпис	дата	
			2011 р.	
Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1				
Східний та західний фасади костелу (вул. Соборна)				

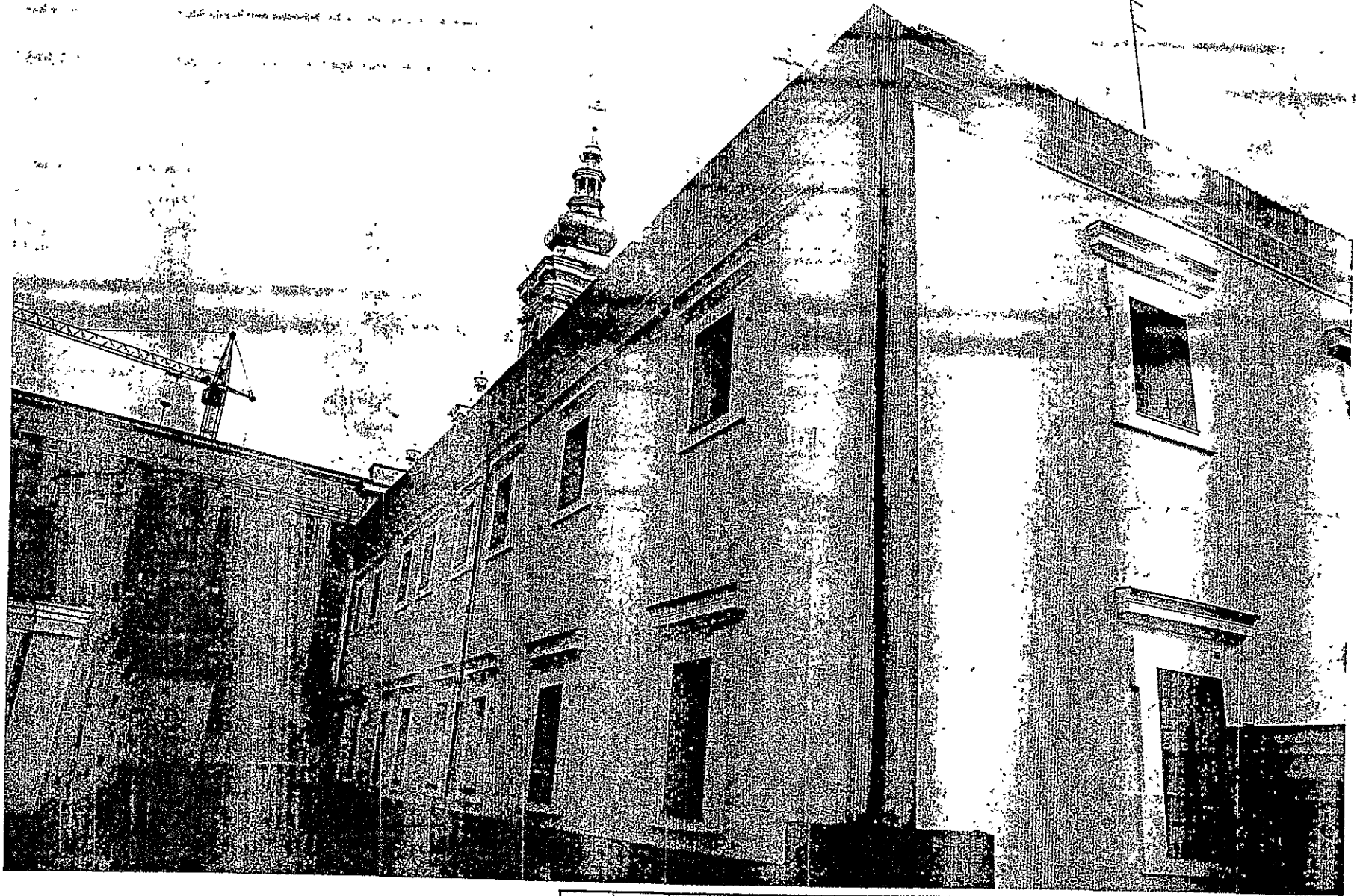
Виготовив	Потулчик М.В.	підпис	дата	Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1	
			2011 р.	Північні фасади східного та західного	

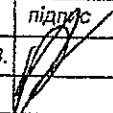

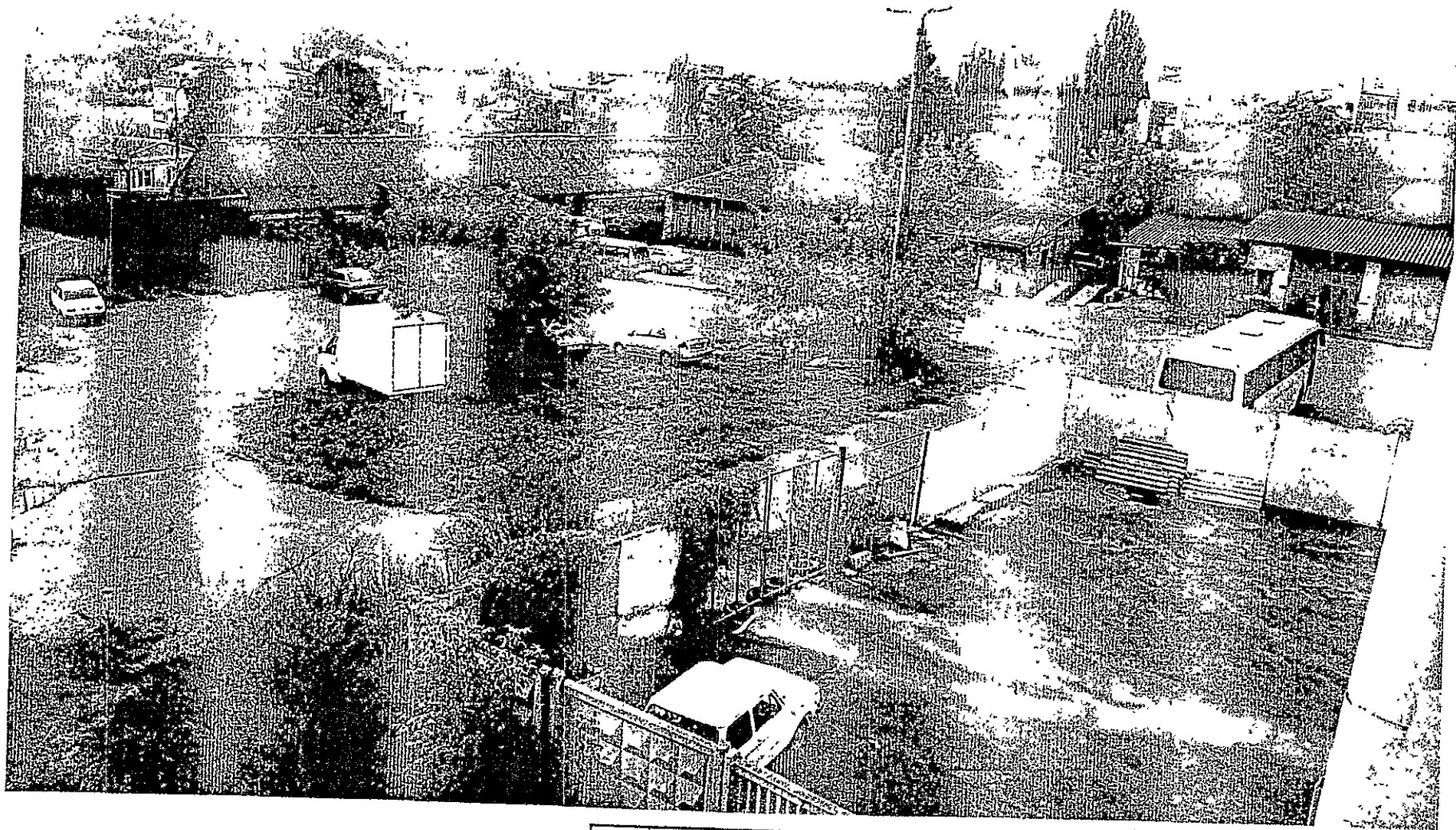
					Комплекс пам'яток архітектури I м. значення "Домініканський монастир" м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П.
Виготовив	Потупчик М.В.	підпис	дата		
			2011 р.		Південний фасад келій

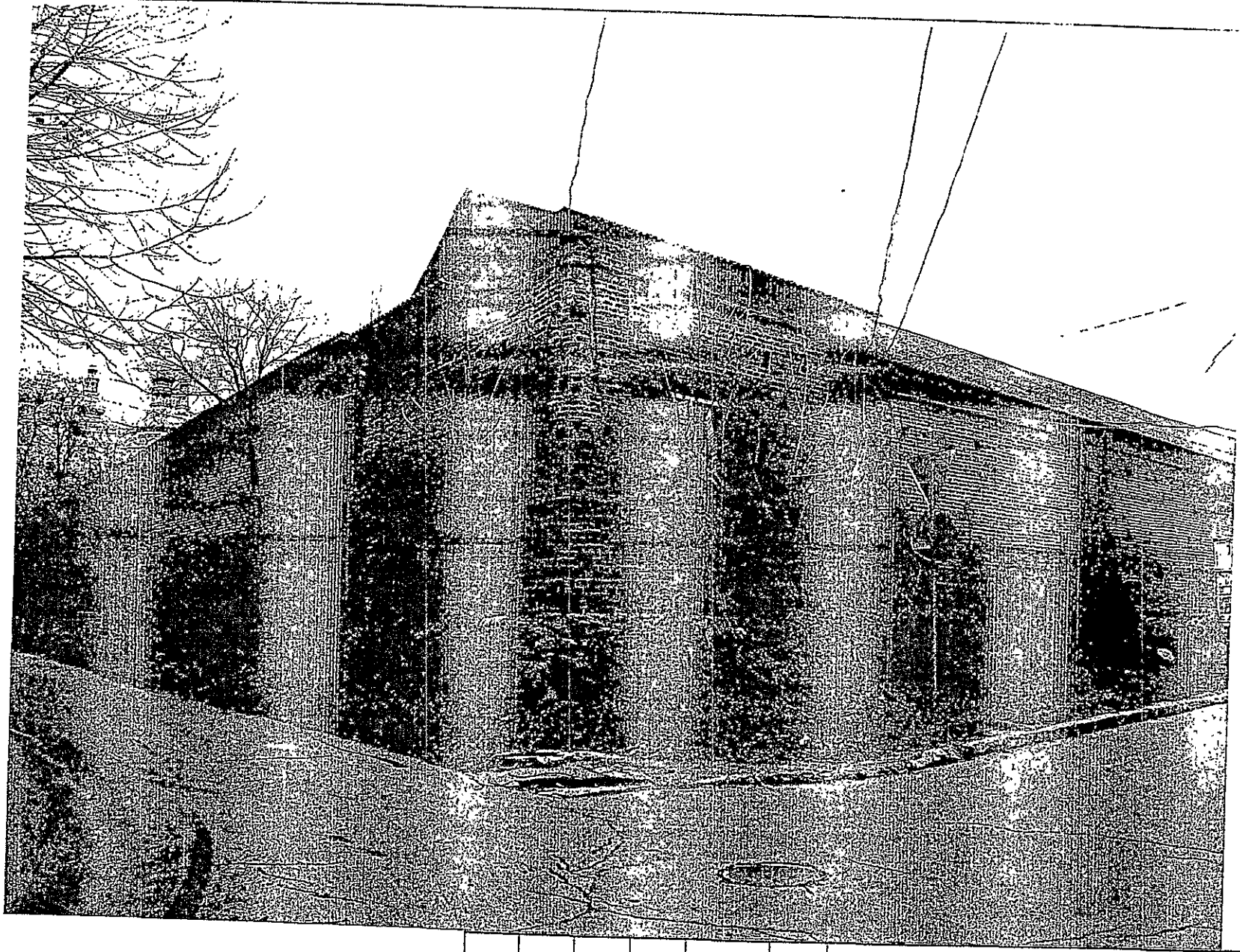
Виготсьв	Поступчик М.В.		підпис	дата	Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1
				2011 р.	Східний фасад келій

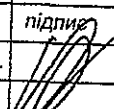

						Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1
				підпис	дата	
Виготовив	Потупчик М.В.				2011 р.	Західний фасад келій

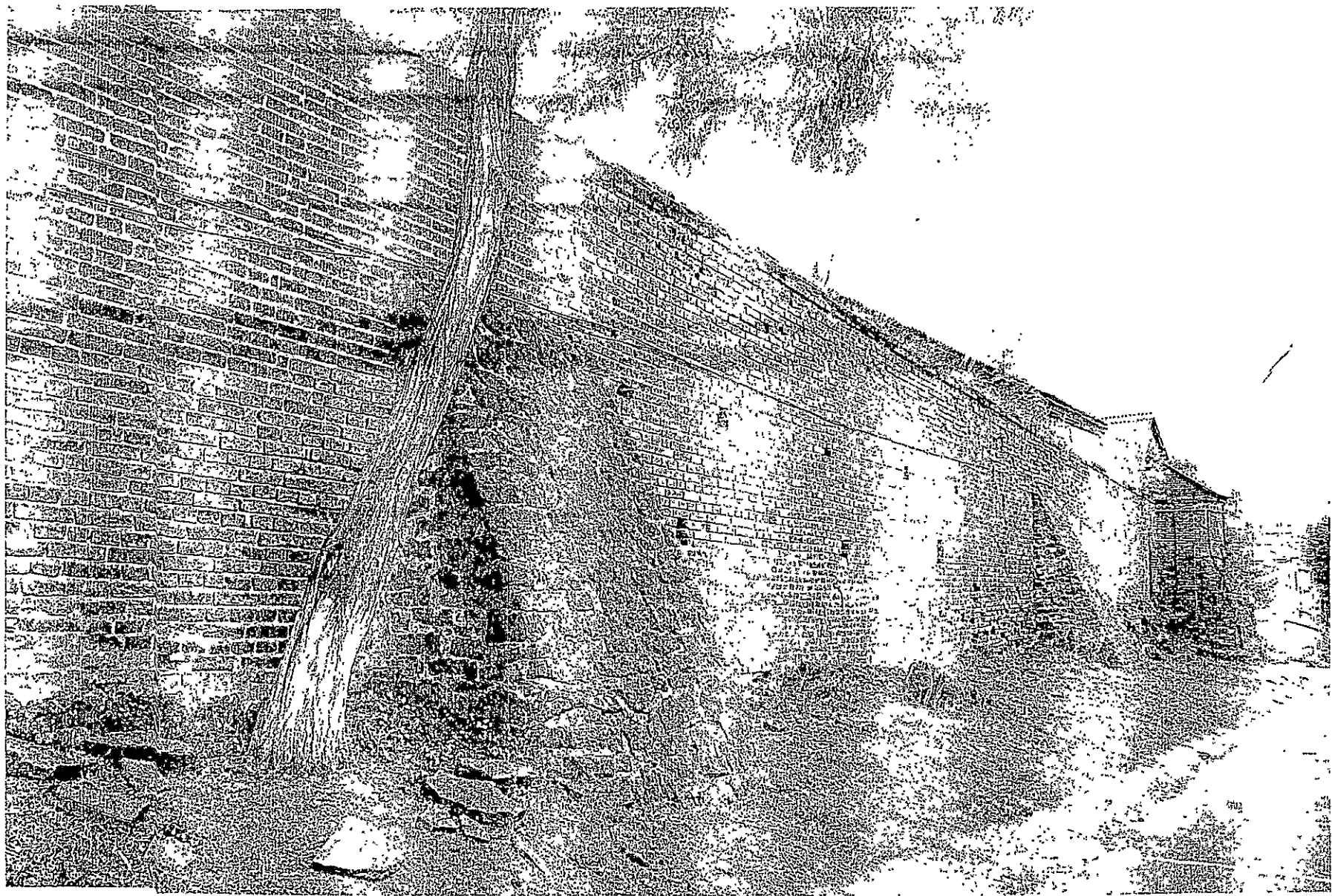
						Комплексу пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1
Виготовив	Потупчик М.В.		підпис	дата		Двір та стайні
				2011 р.		

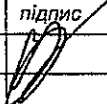

Виготовив	Потупчик М.В.		підпис	дата	
				2011 р.	

Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст.
м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1

Південно-Західна башта

					Комплекс пам'яток архітектури і містобудування національного значення "Домініканський монастир" XVII-XVIII ст. м. Вінниця, вул. Соборна, 23 / П. Осипенко, 1
			підпис	дата	
Виготовив	Потупчик М.В.			2011 р.	Західна стіна муру